

mængder til Landets Forsyning til Verdensmarkedets lavere Priser vil der vel kunne paaregnes Dækning for en Del af det Tab, som Oparbejdningen af den ringe Sukkerroehøst vil medføre, men der kan under disse Forhold ikke regnes med, at der vil tilfalde Sukkerroedyrkerne nogen Tantième for Aaret 1934—35.

Forholdene stiller sig saaledes vanskeligt for de Roedyrkere, der som Følge af Misvækst har haft en ringe Sukkerhøst, som alene er betalt med Grundprisen 1 Kr. 80 Øre pr. D. C., og selv om de to foregaaende Aar maa antages at have givet Roedyrkerne betydelige Fortjenester, synes det rimeligt, i det Omfang det er gørligt indenfor Sukkerordningens Rammer uden at skride til Prisforhøjelse for Sukkeret, at yde en Hjælp til de haardest ramte Roedyrkere.

Det er ugørligt paa nærværende Tidspunkt med Sikkerhed at beregne det økonomiske Resultat af Sukkerordningen for 1934—35, men efter det foreliggende maa det skønnes sandsynligt, at Staten, naar alle Krav i Henhold til Sukkerordningen er fyldestgjort, vil have et Beløb i Behold af tidligere Aars Overskud paa ca. 1,2 Mill. Kr., eller, hvis man regner optimistisk, noget mere.

Der foreslaas nu givet Handelsministeren Bemyndigelse til straks, jfr. § 12, sidste Punktum, at fordele et Beløb af 1,2 Mill. Kr. mellem de haardest ramte Sukkerroedyrkere, samt til, saafremt det, naar endelig Opgørelse ved Sukkeraarets Udløb kan foretages, skulde vise sig, at der endnu er et Beløb i Behold fra Sukkerfonden, da at fordele et saadant blandt samtlige Sukkerroedyrkere som yderligere Efterbetaling for Sukkeraaret 1934—35.

De nærmere Regler for Fordelingen af det nævnte Beløb af 1,2 Mill. Kr. foreslaas fastsat af Handelsministeren efter forudsket Forhandling med Sukkerroedyrkernes Organisationer. Det lader sig næppe gøre at finde et uomtvistelig retfærdigt Fordelingsgrundlag for Beløbet, idet det ikke paa Forhaand er givet, at en ringe Sukkerhøst for den enkelte i alle Tilfælde vil kunne henføres til ydre Aarsager.

Man har tænkt sig at udskyde saadanne Roedyrkere fra Andel i Beløbet, som i 1934 har opnaaet et Standardroeuudbytte af 150 D. C. pr. Td. Land (Gennemsnittet af en 10 Aars Periode), eller hvis Roeuudbytte pr. Td. Land har været lige saa stort som eller større end i Aaret 1933, og at foretage Fordelingen mellem de resterende

Roedyrkere i Forhold til det Antal D. C. Roer, de hver for sig i 1934 har manglet i at opnaa det nævnte Standardudbytte pr. Td. Land. Ved disse Regler skulde Hjælpen være indskrænket til at omfatte de haardest ramte Roedyrkere og Fordelingen i store Træk ske i Forhold til den Grad af Misvækst, der har ramt vedkommende Roedyrker. Efter foretagne Undersøgelser og Beregninger vil herved 3,8 Mill. D. C. af en samlet Høst paa 7,8 Mill. D. C. kunne faa et Tilskud af godt 31 Øre pr. D. C.

Den eventuelle yderligere Efterbetaling efter endelig Opgørelse af Resultatet af Sukkerordningen for 1934—35 foreslaas fordelt mellem samtlige af nævnte Sukkerordning omfattede Roedyrkere efter den sædvanlige Fordelingsregel for Roetantième, altsaa i Forhold til de af de paagældende Roedyrkere leverede Roemængder.

Skulde det omvendt vise sig, at der ved Udbetaling af det nævnte Beløb af 1,2 Mill. Kr. er disponeret over mere, end der ellers vilde have været til Raadighed i Sukkerfonden ved den endelige Opgørelse af Resultatet af Sukkerordningen for 1934—35, maa det anses for rimeligt, at det saaledes manglende Beløb fradrages i Roedyrkernes Tantième for Sukkeraaret 1935—36, eventuelt Sukkeraaret 1936—37. Det bemærkes i denne Forbindelse, at det, da der naturligvis ikke paa Forhaand med absolut Sikkerhed kan paaregnes at ville tilfalde Roedyrkerne Tantième for 1935—36 eller følgende Aar, vilde være rigtigere at fradrage et eventuelt for meget udbetalt Beløb i den Roedyrkerne tiltaldende Grundpris af 180 Øre pr. D. C. for Roer af Høst 1935, jfr. § 3, 1. Stk., men man har dog uanset denne teoretiske Usikkerhed ikke ment at burde foreslaa et saadant eventuelt Indgreb i Grundprisen for Roerne.

I Henhold til Loven af 31. Marts 1933 er Fabrikernes Melisnotering fastsat til 33 Øre pr. kg, jfr. Handelsministeriets Bekendtgørelse af 1. December 1933 sammenholdt med Bekendtgørelse af 2. Marts 1933. Endvidere er der ved den fornævnte Bekendtgørelse af 1. December 1933, jfr. Bekendtgørelse af 29. Marts 1932, udstedt Forbud mod Indførsel og Udførsel af Sukker og Sirup.

Der henvises i øvrigt til Rigsdagstidenden 1931—32, Tillæg A., Sp. 5831—48, Tillæg B., Sp. 873—78 og 1089—92 samt Folketingets Forhandlinger Sp. 3114—19, 3159—3255, 3447—95, 3496—3501, Lands-
tingets Forhandlinger Sp. 1143—76, 1214—